

[Inger Gautier Schmit.]

fag i den sociale skole. Men det, at man melder sig fra disse sider, er dog ikke det samme, som at menighedsrådene ansætter disse mennesker; det må selvfølgelig være i de sogne, hvor der er trang til en sådan sognemedhjælper, og man kan jo altid i et udvalg drøfte, om der skal stå kvindelige sognemedhjælpere eller sognemedhjælpere. Men hvis ministeren ønsker således at begrænse ordningen, vil ministeren dog i hvert tilfælde tilslutte sig mine betragtninger, at vi har mandlig betjening i den danske folkekirke lige fra biskoppen ned til graveren, og derfor er der ikke noget urimeligt i, at man, når kvinder faktisk viser sig at have evne til sognearbejde — og det tror jeg i al beskedenhed vi kan sige vi har —, tager den tanke op at knytte nogle af disse medlemmer på en mere fast måde til det rent kirkelige sognearbejde. Det er jo tanken med forslaget, og jeg er forsåvidt skuffet over, at ministeren ikke udtalte en vis sympati, en vis anerkendelse af, at en sådan udvikling var ønskelig i vor danske folkekirke. Jeg kan huske engang, at Borgbjerg, som sommetider kunne være meget højt oppe, holdt en glødende tale mod den danske folkekirke, som han fandt var ganske forbenet, overhovedet ikke kunne bevæge sig udover det, der nu havde bestået i snart 100 år. Ja, men jeg synes, vi til en vis grad må give Borgbjerg ret i dette, at den danske folkekirke behøver ikke i den grad at stivne i en ganske bestemt form og med ansættelse af ganske bestemte mennesker. Det er en kirke for det danske folk, som har den opgave at bringe evangeliet ud til hele folket, og når der er områder her, hvor man må erkende at kvinder har særlige evner, hvorfor skal man så hindre folkekirken i at bruge disse medarbejdere i tjenesten?

At forslaget skulle være en hindring for at ansætte kvindelige præster, vil jeg aldeles ikke indrømme. Det har intet som helst på sig. De menigheder, der ønsker at få kvindelige præster, udnævner selvfølgelig kvindelige præster, men de kvindelige præsters opgave ligger på et andet felt. En kvindelig sognemedhjælper skal, om jeg må bruge det udtryk, være stik-i-rend-dreng i menigheden. Der er ikke noget som helst ydmygende for en kvinde i at sige, at den gerning vil jeg tage imod, for det er også en hæderlig gerning og en lykkelig gerning for den, der har evne til og får lov til at udføre den.

Derfor er jeg meget skuffet over, at ministeren ikke med et eneste ord omtalte den åndelige værdi, som kan ligge i, at et så-

dant lovforslag bliver vedtaget. Jeg håber ikke, det bliver ministerens sidste ord i denne sag. Jeg har i hvert fald, siden dette lovforslag blev forelagt, fra forskellige sider, fra de højeste stillinger indenfor folkekirken, modtaget meget opmuntrende udtalelser og fuld tilslutning til lovforslaget og varme ønsker om, at det må blive gennemført, idet man udtaler, at der er den største brug for en sådan indsats indenfor den danske folkekirke.

Bodil Koch: Vi er med dette lovforslag inde på et meget vigtigt område, nemlig hele spørgsmålet om kirkens vilkår og kirkens arbejdsform i dag, og for den, der som jeg kom frisk fra fad hjem fra Herningkredsen for at give mig i lag med arbejdet med det foreliggende lovforslag, har det været en ikke uinteressant oplevelse at sætte sig ind i den forelæggelsestale, som den ærede ordfører for forslagsstillerne holdt her i tinget den 16. februar. Den ærede ordfører gav også nu i dag smukt udtryk for sin opfattelse af, at disse sognemedhjælpere skulle være med til at bringe kirkens budskab ud til hele folket, men da jeg læste fremsættelsestalen igennem første gang, slog det mig, hvor mærkeligt det var, at dens slutningsbemærkning netop gik ud på dette, at de kvindelige sognemedhjælpere skulle bringe kirkens budskab til den jævne befolkning. Det er muligt, at jeg ved at indånde den tætte venstreatmosfære ovre i Herningkredsen er blevet noget ømfindtlig overfor udtryk netop som „den jævne befolkning“ og „de små i samfundet“. Jeg kan iøvrigt fortælle det ærede medlem, at i Herningkredsen er der rig anledning til at gøre sig sine tanker om kirkens forhold til den jævne befolkning, som det — meget betegnende synes jeg — hedder i forelæggelsestalen. Men jeg kan som en lille sidebemærkning fortælle, at der er opmuntrende tegn derovre på, at dette forhold mellem kirken og folket er ved at bedres. Jeg fik for ganske få dage siden at vide fra meget kompetent side ovre i Herningkredsen, at medens en arbejdsmand på Bornholm højst kan vente besøg af andenlæreren, når han holder sølvbryllup, så kommer i Herningkredsen både førstelæreren og selve præsten. Jeg kan i og for sig godt forstå, hvis det ærede medlem sidder og føler sig noget brøstholden over, at jeg tager fat på denne sag på en så ironisk måde, men hele denne ironi dækker over en ærlig bekymring, som jeg forsåvidt deler med det ærede medlem, nemlig bekymringen for, hvordan vi får nedbrudt den mur af borgerlighed,